

μένη, ἄδουσα, προστρέχουσα ἄρωγός τῶν ἄλλων καὶ ἀφίνουσα τὰ λοιπὰ εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ Θεοῦ.

Μόλις φθάσας εἰς τὴν θύραν τῆς γαλακτοπώ-
λιδος, ἀκούω ἀδιαλείπτους καγχασμούς. Ἐν
τινι δὲ τῶν γωνιῶν τοῦ γαλακτοπωλείου τρία
παιδιά κάθονται χαμαί, φέροντα τὴν καπνι-
σμένην ἐνδυμασίαν τῶν μικρῶν Σαβασιδῶν, καὶ
κρατοῦσιν ἐν χερσίν μεγάλα τεμάχια βουτυ-
ρωμένου ἄρτου καὶ τυροῦ. Τὸ νεώτατον αὐτῶν
εἶχε πασαλειφθῆ τὸ πρόσωπον ἕως τῶν ὀφθαλ-
μῶν καὶ ἐκ τούτου προήρχετο ἡ πολλὴ ἐκείνη
φαιδρότης.

Ἡ μάνα Διονυσούλα μοὶ δεικνύει τὰ παιδιά.

— Γιὰ δὲς ἐδῶ αὐτὰ τὰ ἄθῳα, τί φαεῖ ποῦ
σοῦ κάνουν, εἶπε θωπεύουσα διὰ τῆς χειρὸς
τὴν κεφαλὴν τοῦ μικροῦ λαιμάργου.

— Δὲν εἶχε προγευθῆ ἀκόμη, παρατηρεῖ ὁ
σύντροφός του, δικαιολογῶν αὐτόν.

— Φτωγούλι μου! εἶπεν ἡ γαλακτοπώλις
τὰ καῦμένα σοῦ εἶνε ἀφημένα χωρὶς προστά-
την εἰς τοὺς πέντε δρόμους καὶ δὲν ἔχουν ἄλ-
λον πατέρα παρὰ τὸν Θεόν!

— Καὶ δι' αὐτὸ χρησιμεύεις σὺ εἰς αὐτὰ
ὡς μήτηρ; ὑπέλαβον μελιχίως.

— Ὅτι κάνουν εἶνε πολὺ ὀλίγον, εἶπεν ἡ
μάνα Διονυσούλα, μετροῦσα τὸ γάλα μου· ἀλλὰ
κάθε ἡμέρα μαζεύω μερικὰ ἀπὸ τὸν δρόμον διὰ
νὰ φᾶνε μιὰ φορὰ καὶ νὰ χορτάσουν. Ἀγα-
πημένα μου παιδιά! ἡ μητέρες τους θὰ μοῦ το
ἀνταποδώσουν μιὰν ἡμέραν ἔς τὸν παράδεισο.
Κ' ἔπειτα, τί νὰ σας πῶ, μοῦ ἐνθυμίζουσι καὶ
τὰ βουὰ μου! Ὅταν τραγουδοῦν τὸ τραγου-
δάκι τους καὶ χορεύουσι, μοῦ φαίνεται πάντα
ἕως ξαναδλέπω τὸν παπποῦ μας.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς χωρικῆς ἐνοτίσθησαν
ἐν ᾧ ἔλεγε ταῦτα.

— Οὕτω λοιπὸν μόνῃ πληρωμῇ τῆς εὐεργε-
σίας ἣν τοὺς παρέχεις εἶνε αἱ ἀναμνήσεις σου;
ὑπέλαβον.

— Ναί, ναί, εἶπε! καὶ ἡ χαρὰ των! Τὰ γέλοια
αὐτῶν τῶν μικρῶν, κύριε, εἶνε ὅσῳ τὸ κελά-
δημα τοῦ πουλιοῦ· δὲν ἔξέρω εἶνε ὅσῳ νὰ δί-
νουν εὐχαρίστησι καὶ θάρρος διὰ νὰ ζήσῃ κανεὶς.

Λέγουσα δὲ ταῦτα παρεσκευάζε νέα τεμάχια
ἄρτου, προσθέτουσα καὶ μῆλα καὶ ὀλίγα κάρυα.

— Ἐλάτε, ἀγγελουδία μου, ἀνέκραξε, βάλ-
ετε αὐτὰ ἔς τὴν τζέπη σας γι' αὐριο.

Ἐπειτα δὲ στρεφόμενη πρὸς με,

— Σήμερον ἀφανίζομαι, προσέθηκεν, ἀλλὰ πρέ-
πει νὰ γιορτάσω καὶ ἐγὼ ταῖς ἀποκριαῖς.

Ἀνεχώρησα χωρὶς νὰ εἶπω λέξιν ἡμην λίαν
συγκεκινημένος.

Τέλος λοιπὸν εἶχον ἀνακαλύψει τὸ ζητούμε-
νον, τὴν ἀλήθῃ ἡδονήν. Ἀφ' οὗ πρῶτον εἶχον
ἰδεῖ τὸν ἐγωϊσμὸν τῆς φιληδονίας καὶ τοῦ καθα-
ροῦ νοῦ εὗρισκον τὴν εὐφρόσυνον ἀφοσίωσιν τῆς

ἀγαθότητος. Ὁ Πέτρος, ὁ κύριος Ἀντώνιος καὶ ἡ
μάνα Διονυσούλα εἶχον ἐορτάσει τὰς ἀπόκριω·
ἀλλὰ διὰ μὲν τοὺς δύο πρῶτους ἡ ἐορτὴ ὑπῆρξε
τῶν αἰσθήσεων ἢ τοῦ πνεύματος, διὰ δὲ τὴν
τρίτην ὑπῆρξεν ἐορτὴ τῆς καρδίας. **Λ.

ΤΑ ΠΤΗΝΑ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΤΟΥΡΚΟΙΣ

Ἐκ τῶν τοῦ Σκαρλάτου Δ. Βυζαντίου.

Τὴν συμπάθειαν καὶ ἐλεημοσύνην ὁ Τούρκος
ἐπεκτείνει ὄχι μόνον μεταξὺ τῶν ὁμοφυῶν του
ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν ἀλόγων ζώων,
καὶ κατ' ἐξοχὴν τῶν ἀβλαβεστέρων ἢ ὠφελιμο-
τέρων. Ἐκ τούτου ἡ πληθὺς ἐκείνη τῶν ἀγρίων
περιστερῶν καὶ τῶν κατοικιδίων τρυγῶνων, αἱ
ὅποια γεννοβολοῦσι καὶ τρέφονται εἰς πολλὰ
τζαμιά· πληθὺς τὸσάυτη, ὥστε ἐπὶ τῶν γεννη-
μάτων τῶν μεταφερομένων εἰς τὸ Πέραν διὰ
θαλάσσης, τὰ ὅποια ἐμονοπώλει, ὡς γνωστὸν,
ἄχρισ οὐ πρὸ πολλοῦ ἢ Κυβέρνησις, ἐκπίπτεται
τόσον ἐπὶ τοὺς ἑκατὸν διὰ τὰ πτηνὰ ταῦτα, τὰ
ὅποια, ἅμα ἴδῳσι τὸ πορθητὸν κινουμένον, ἐ-
πιπίπτουσι ἐπὶ τοῦ ἐν αὐτῷ χύδην ἐπισσω-
ρευομένου σίτου τόσον πολλὰ, ὥστε μερικὰ, μὴ
εὗρισκοντα ἐπὶ τοῦ σωροῦ τόπον, περιμένουσι
τὴν σειρὰν αὐτῶν σκαλωμένα εἰς τῶν κωπηλα-
τῶν τοὺς ὦμους.

Ἐπίσης ἱεροὶ θεωροῦνται καὶ οἱ πυργίται
στρουθοὶ (τὰ σπουργίτια), πρὸς ἐμφώλευσιν τῶν
ὁποίων ὄλαι αἱ Τουρκικαὶ οἰκίαι ἔχουσιν ἔξω-
θεν τῶν τειχῶν αὐτῶν ἐπίτηδες κτισμένας νεο-
τίας εἰς σχῆμα οἰκίσκων. Καὶ ἐνθυμοῦμαι ὅτι
ὁ καθ' ἡμᾶς γνωστὸς Τσελεμπῆ-Ἐφέντης, κα-
ταντήσας εἰς εἶδος ἀτροφίας περὶ τὸ γῆρας του,
ἐπειδὴ οἱ ἰατροὶ τῷ διόρισαν νὰ τρώγῃ ὀρύζιον
βρασμένον εἰς τὸν ζωμὸν τῶν μικρῶν πτηνῶν
τούτων, δὲν ἐτόλμησε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν συμ-
βουλήν, πρὶν ὁ ἱμάτης τοῦ μαχαλέτου τῷ ἔ-
δωκε τὴν ἄδειαν ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ διδῇ ἐν φλω-
ρίον ἀντὶ ἐκάστου πυργίτου εἰς τὸ Πτωχοτρο-
φεῖον.

Ἀλλὰ τὸ σέβας τῶν Μωαμεθανῶν πρὸς τοὺς
πελαργούς (λεϊλέκια) δὲν ἔχει μόνην αἰτίαν ὅτι
καταδιώκουσι πρὸς τροφήν αὐτῶν τὰ ὄφειδια
καὶ τὰ ἄλλα φαρμακερὰ ἔρπετά, ἀλλ' ἀκόμη
καὶ διότι τοὺς φρονοῦσι ἀπερχομένους κατ' ἔ-
τος εἰς τὴν Μέκκαν, ὅθεν καὶ τοὺς ὀνομάζουσι
προσκυνητὰς (χατζῆ), καὶ πιστεύουσιν ἐπομέ-
νως ὅτι εἰς ὁποίαν οἰκίαν ἐπάνω νεοτοποιήσω-
σι, ἐκεῖ οὔτε πανώλη οὔτε πυρκαϊὰ πλησιάζει·
καὶ οὐαὶ εἰς ἐκεῖνον, ὅστις τοὺς βλάψῃ!
Διὰ τοῦτο καὶ ἡ Lady Montague, ἀστείζομένη,
λέγει ὅτι «οἱ εὐτυχέστεροι ὑπῆκοοι τῆς Τουρ-
κίας εἶνε οἱ πελαργοί.» Τὴν αὐτὴν ἀσυλίαν ἀ-
πολαμβάνουσι τὰ πτηνὰ ταῦτα καὶ εἰς τὴν Ὀλ-
λανδίαν, καὶ τοῦτο ἐξηγεῖ διατὶ καὶ αἱ ἴβεις

1. Περὶ τῶν σκύλων παρὰ τοῖς Τούρκοις ἰδὲ τόμ.
Ε' τῆς Ἐστίας. Σ. τ. Δ.

εἰς τὴν Αἴγυπτον τὸ πάλαι ἐτιμῶντο ὡς εὐεργέται τοῦ τόπου.

Τῆς συμπαθοῦς διαθέσεως ταύτης τῶν Τούρκων ὡς πρὸς τὰ ζῶα θρυλλοῦνται διάφορα διηγήματα, ἐν οἷς καὶ τὸ ἐξῆς, ἀποδιδομένον παρά τινων μὲν εἰς Σουλτάν-Μουράδ τὸν Δ', παρ' ἄλλων δὲ εἰς ναυάρχον τινα (καπετάν-πασσάν), ὅστις, περιπολῶν ποτε τὴν πόλιν τῆς Χίου, ἤρρωτησε τίνος ἦσαν τέσσαρα-πέντε κάτισγνα θανάρια, τὰ ὁποῖα, φορτωμένα πέτρας, εἶδε νὰ στέκωσι δεδεμένα εἰς οἰκίας τινὸς τὴν θύραν, καὶ μαθὼν ὅτι οἱ κύριοι αὐτῶν ἐγευράτιζον ἐκεῖ πλησίον, ἐξηκολούθησε τὴν περιοδείαν του· ἀλλ' ἐπιστρέφων εἶδεν ἀκόμη δεμένα εἰς τὸ αὐτὸ μέρος τὰ ἄθλια ἐκεῖνα ζῶα. Προσκαλέσας τότε τοὺς κυρίους αὐτῶν, τοὺς εἶπεν ὅτι, ἀφοῦ ἔφαγον αὐτοὶ, δίκαιον ἦτο νὰ φάγωσι καὶ οἱ ὄνοι τῶν. Οἱ χωρικοὶ ἤραν εὐλογωτάτην τὴν πρότασιν· ἀλλ' ἀπόρησαν ὅταν ὁ Πασσάς ἐπρόσθεσεν, ὡς ἐπίσης δίκαιον, ὅτι ἐν ὄσφ τὰ ζῶα τρώγουσι, νὰ περιμένωσιν αὐτοὶ ὄρθιοι πρὸ τῆς θύρας, φορτωμένοι τὰ σαγμάρια ἐκεῖνων.

Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

81.

Οὐδὲν ἄλλο δυνάμεθα νὰ ἀγαπήσωμεν, εἰμὴ ὅ,τι εἰς ἡμᾶς ἀναφέρεται. Χάριν δὲ τῶν ἡμετέρων ὀρέξεων καὶ τῶν ἡμετέρων ἡδονῶν προτιμῶμεν ἡμῶν αὐτῶν τοὺς φίλους ἡμῶν. Ἐν τούτοις ὅμως ἐπὶ μόνῃς ταύτης τῆς προτιμήσεως σφρίζεται ἡ ἀληθὴς καὶ τελεῖα φιλία.

82.

Διαλλαττόμεθα πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν, τῆς καταστάσεως ἡμῶν τὴν βελτίωσιν ἐπιζητοῦντες, καταπεπονημένοι ἐκ τοῦ κατ' αὐτῶν πολέμου, καὶ δυστυχεῖ συμπτώματα φοβούμενοι.

83.

Ἡ κοινῶς λεγομένη φιλία ἑταιρία τις εἶναι, καὶ θεραπεία συμφερόντων ἀμοιβαίων, καὶ ὑπηρετημάτων ἀνταμοιβῆ· ἐνὶ δὲ λόγῳ, ἐμπόριον εἶναι ἡ φιλία, εἰς ἧ ἡ φιλαυτία πάντοτε ἐπιδιώκει μικρὸν ἢ μέγα κέρδος.

84.

Αἰσχροτέρα εἶναι ἡ πρὸς τοὺς φίλους ἡμῶν δυσπιστία τῆς ἐξ αὐτῶν ἀπάτης.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Γυνὴ τις ἐκλιπεύθη ὡς μάρτυς ἐν τῷ δικαστηρίῳ.

- Πῶς ὀνομάζεσαι ; εἶπεν αὐτῇ ὁ πρόεδρος.
- Τριανταφυλλιά.
- Πόσους χρόνους ἔχεις ;
- Τριάντα.
- Πάρε ὄρκον . . .

— "Ὁρκον δὲν παίρνω, μόνον βάλε 32.
— Πάρε ὄρκον ὅτι θὰ εἰπῆς τὴν ἀλήθειαν.
— "Ὁρκον! . . . ὄχι . . . βάλε 35 καὶ εἶνε ἀλήθεια.

— Καλὰ, γυναῖκα, πάρε τώρα ὄρκον.
— Οὐφ! . . . μ' ἐπάθιασες . . . γράψε 40 καὶ παίρνω καὶ ὄρκον.

Ἡ ἀγαθὴ Τριανταφυλλιά ἐνόμιζεν ὅτι ὁ ὄρκος ἀπέβλεπε τὴν ἡλικίαν τῆς.

Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ ἦμαι βιβλίον, ἐλεγέ ποτε γυνὴ πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς, ὅστις ἔπερα τὸν καιρὸν του ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ του.

— Καὶ διατί, φιλότατη ;

— Διότι εἶσαι πάντοτε πλησίον τῶν βιβλίων.

— Καὶ ἐγὼ θὰ τὸ ἐπεθύμουν, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως νὰ ἦσο ἡμερολόγιον ὅπερ κατ' ἔτος ἀλλάζομεν.

Ἐκ τῆς συζυγικῆς ταύτης ἀπαντήσεως οἱ παροιμιογράφοι παράγουσι τὴν ἐξῆς γαλλικὴν παροιμίαν :

«Γυνὴ καὶ Καζαμίας καλὰ μόνον δι' ἓνα χρόνον» (Une femme et un almanach ne valent que pour une année.)

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Τὰ γελοιωδέστερα ἔθιμα καὶ οἱ ἀνοητοτεροὶ τύποι ἐπικρατοῦσιν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ῥήτου «Τοιαύτη εἶναι παρ' ἡμῖν ἡ συνήθεια». Οὕτω ἀπεκρίνοντο καὶ οἱ ἄγριοι τῆς Ἀμερικῆς εἰς τοὺς Εὐρωπαίους ἐρωτῶντας διατί ἀνθρωποφαγοῦσι.

* * * Ὅταν ἡ πτωχεία εἰσέρχεται διὰ τῆς θύρας, φεύγει ἡ εἰρήνη διὰ τοῦ παραθύρου.

* * * Ὅ,τι εἰς τὰς γυναῖκας ἡ αἰδώς, τοῦτο εἰς τὰ ἔθνη ἡ ἀνεξαρτησία.

* * * Ἡ προσήκουσα ἀνατροφή τῆς νεότητος εἶνε ἡ πρώτη βάσις τῆς εὐδαιμονίας.

* * * Ὁ φθόνος εἶνε ἕλκος τῆς ψυχῆς.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ἐπίκαιρον νομίζομεν κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους, ὅτε οἱ κατάρροι καὶ αἱ βρογχίτιδες εἰσὶ συνηθέστατοι, νὰ σημειώσωμεν τὸ ἐπόμενον θεραπευτικὸν μέσον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ Ἑλβετοὶ ὄρεινοί, οἵτινες ὡς κυνηγοὶ πολλὰ ὑφίστανται ἠναγκασμένοι ἐν καιρῷ δριμυτάτου χειμῶνος νὰ διατρέχωσιν εἰς τὰ χιονοσκεπῆ αὐτῶν ὄρη.

Ἀνάλυσον βράζων αὐτὸ ἐντὸς γάλακτος τεμάχιον χυλίσματος γλυκυρρίζης (Μιὰν μπαλί), πρόσσεχε δὲ, νὰναβράσῃ τὸ γάλα δις ἢ τρις καὶ ἐπὶ πολὺ. Εἰς τὸ κράμα τοῦτο πρόσθεσον ἀκολούθως ἐν ποτήριον ῥωμίου. Ἡ ἐνέργεια τοῦ φαρμάκου τούτου, πινομένου τὴν ἑσπέραν πρὸ τοῦ ὕπνου, γίνεται καταφανῆς εὐθὺς τὴν ἐπαύριον κατὰ τὴν ἐξέγερσιν.